LÁ THƯ MỤC VỤ

Mỗi sáng Chúa Nhật, trước khi Thánh Lễ bắt đầu, Cộng Đoàn chúng ta có thói quen tốt lành là cùng nhau đọc kinh và những gì là nền tảng Giáo Lý Công Giáo. Điều nầy giúp chúng ta ôn lại hầu thực hiện nền tảng Giáo Lý nầy cách cụ thể trong đời sống hằng ngày qua 3 nhiệm vụ là ***TIN – GIỮ - LÀM***. Chúng ta phải ***tin*** những gì đã được tóm gọn trong kinh Tin-kính. Chúng ta phải ***giữ*** luật bác-ái và công-bằng. Luật nầy bao gồm : Mười điều răn – Tám mối phúc thật - Sáu điều răn Hội thánh – Kinh Cải tội bảy mối – Kinh thương linh hồn bảy mối – Kinh thương xác bảy mối. Những việc phải ***làm*** là tham dự phụng-vụ và lãnh nhận các bí-tích.

Trong khi đọc mười điều răn, đến điều răn thứ bốn nói về việc thảo kính cha mẹ, chúng ta thường lướt qua vì cho rằng đó là bổn phận đương nhiên của hết mọi người. Tuy nhiên điều răn nầy là luật buộc về lòng hiếu thảo của con cái đối với cha mẹ và trách nhiệm tinh thần cũng như vật chất đối với các ngài. Bài Tin Mừng hôm nay cho thấy Chúa Giêsu đòi hỏi các môn đệ của Ngài một thái độ triệt để. Đó là chọn Chúa làm trung tâm cuộc đời của mình. Lòng trung thành của những ai theo Chúa phải đặt trên các quan hệ khác, dù đó là mối giây huyết nhục thân thiết nhất như quan hệ giữa con cái với cha mẹ hay giữa cha mẹ với con cái."Ai yêu cha mẹ hơn Thầy thì không xứng đáng với Thậy. Ai yêu con trai, con gái hơn Thầy thì không xứng đáng với Thầy." Thật vậy, lời Chúa xem ra khắt khe quá. Nhưng chúng ta phải hiểu như thế nào ? Có phải Chúa dạy chúng ta phải làm ngược với điều răn thứ tư không ? Có phải Chúa khuyến khích đừng thảo kính cha mẹ không ? Không ! Chúa không bảo chúng ta phải vất bỏ gia đình, nhưng phải đặt gia đình ở vị trí thứ yếu trong mối quan hệ giữa chúng ta với Chúa. Thánh Phanxicô Assisi đã nêu một gương sáng cho chúng ta.

Tuổi thơ của cậu bé Phanxicô được sự bao bọc của người mẹ và sự giáo dục nghiêm khắc của người cha. Cậu nhận được lòng bao dung, sự nhạy bén của người mẹ, đồng thời cậu nhận được sự tự lập và tính quyết đoán của người cha. Đó là ưu thế khiến Phanxicô phát triển nhân cách lành mạnh. Cộng thêm hoàn cảnh gia đình rất giàu có, cậu ít khi bị từ chối một nhu cầu chính đáng nào. Thế nên, Phanxicô dễ dàng sống với những ý nghĩ của bản thân, ít bị dồn nén trong đời sống nội tâm. Ngoài ra, với tư chất vốn hướng ngoại và trực giác nhạy bén, cậu dễ dàng sống hài hòa với mọi tương quan. Với những ưu thế đó, Phanxicô lớn lên trong tình thương của mọi người. Cậu đã từng ước mơ trở thành một hiệp sĩ, một người hùng để cứu nhân độ thế.

Tuy nhiên, khi đón nhận tiếng Chúa gọi từ nhà nguyện Damiano, chàng thanh niên Phanxicô đã quyết định chọn con đường dấn thân triệt để cho Chúa. Quyết định nầy đã buộc chàng phải từ bỏ gia đình. Hơn nữa, chàng phải cự tuyệt với người cha do chàng nhất định không thực hiện ý định của ông là muốn chàng trở thành một thương gia giàu có nối nghiệp ông. Chàng biết rằng khi quyết định chọn cuộc đời hiến dâng cho Chúa là phải đặt Thiên Chúa cao hơn tình cảm gia đình. Thân phụ chàng đã lôi chàng ra tòa Giám Mục, hy vọng đức Giám Mục Giáo Phận Assisi sẽ khuyên can con trai ông vâng theo lời ông. Trái với điều ông dự định, trước sự chứng kiến của đức Giám Mục, chàng thanh niên Phanxicô đã hoàn trả lại những gì chàng đang mang trên mình cho thân phụ và từ đó, chàng hân hoan gọi Thiên Chúa là "Lạy Cha của con !"

Lời Chúa dạy hôm nay khuyên chúng ta luôn luôn phải theo thứ tự ***mến Chúa-Yêu người*** chứ không phải ***Mến người*** rồi mới ***Yêu Chúa***. Chúng ta phải mến Chúa thực sự thì mới có đủ sức mạnh, động lực và can đảm để vượt thắng tính ích kỷ tự nhiên mà chấp nhận, tha thứ và yêu thương đồng loại. Bao giờ cũng vậy, theo bản năng sinh tồn, chúng ta luôn nghĩ đến mình (và gia đình mình) trước, và lắm khi, chúng ta chỉ quan tâm đến những người thân yêu ruột thịt mà thôi. Chỉ có lòng yêu kính Chúa cách chân thật mới có thể nới rộng con tim chúng ta ra hầu quan tâm, chấp nhận, tha thứ và yêu thương tha nhân. Ai không yêu thương đồng loại thì chắc chắn một điều là họ chưa hoặc không yêu kính Chúa thực sự cho dù họ có tham dự và lãnh nhận bao nhiêu bí tích đi nữa, cho dù họ có đọc kinh suốt ngày và có một vỏ bọc thật đạo đức đến mấy đi nữa, tất cả chỉ là giả hình mà thôi. Họ có thể che mắt người đời nhưng không thể lấy vải thưa mà che mắt Chúa.

Một thực tế khác, đó là không phải lúc nào gia đình cũng đem đến cho chúng ta những điều thiện hảo. Biết bao rắc rối cũng vì gia đình mà ra. Gia đình cũng bao gồm những con người yếu đuối, bất toàn, nên gia đình cũng tạo ra những hoàn cảnh và ảnh hưởng không tốt. Biết bao đổ vỡ cũng từ gia đình mà ra. Vì thế, chỉ có

Thiên Chúa, với uy quyền, ảnh hưởng và tình thương của Ngài mới nâng đỡ, cứu thoát và hướng dẫn gia đình thoát ra khỏi những phiền toái mà thôi. Nếu chân thành yêu kính Chúa, dám cam kết bước đi theo Ngài, và cố hết sức thực hiện lời Chúa dạy thì cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn nhiều. *Linh mục Phạm Quang Hồng.*